

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.348 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten
X
tegen:
de burgemeester van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 25 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem van 19 september 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoire.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat J. DEKETELAERE verschijnt voor verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 14 juni 2008 huwt verzoeker met mevrouw V.I., van Belgische nationaliteit.

Op 19 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in "van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie".

Op 19 september 2008 neemt de burgemeester van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...)

Heeft niet binnen de termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 19/10/2008 om alsnog de vereiste documenten over te maken.

(...)”

2. Rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat zij evenmin een nota heeft ingediend.

Uit haar afwezigheid ter zitting moet op grond van artikel 39/59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden afgeleid dat de verwerende partij geacht wordt in te stemmen met de vordering.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), van de artikelen 2, 40bis en 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het algemeen rechtsbeginsel van overmacht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheids- en motiveringsbeginsel.

Verzoeker stelt dat artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 uitdrukkelijk bepaalt dat de echtgenoot, die geen burger is van de Unie, kan genieten van de aanvullende en afwijkende bepalingen indien hij het bewijs overlegt aangaande het partnerschap met de burger van de Unie bij wie hij zich voegt. Dat in casu verzoeker een afschrift van zijn huwelijksakte voorlegt. Verzoeker vervolgt dat overeenkomstig artikel 41, 2de lid van de Vreemdelingenwet deze echtgenoot houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van diezelfde wet vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat hij recht van vrij verkeer en verblijf kan genieten. Verzoeker vermeldt welke documenten krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist zijn en vervolgt dat hij reeds bij aanvang een attest van het Consulaat-generaal van zijn land (te Antwerpen) van 17 april 2008 heeft neergelegd waarbij de Consul uitdrukkelijk verklaart dat er geen paspoort kan afgeleverd worden wegens gebrek aan voorraad. Hij stelt dat zelfs de minister van Buitenlandse Zaken het structurele probleem erkent en dat de ambassade van zijn land (te Brussel) in een attest van 23 september 2008 bevestigt dat het probleem nog altijd actueel is. Hij poneert dat niettegenstaande deze duidelijke verklaringen, de burgemeester in de bestreden beslissing van oordeel is dat het vereiste document niet tijdig werd overgemaakt.

Verzoeker haalt aan dat het vaststaande rechtspraak is dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Hij stelt dat hij nochtans zijn identiteit en nationaliteit kan bewijzen door de akte van bekendheid en zijn rijbewijs, dat de stukken werden overgemaakt aan de administratie ten tijde van de aanvraag, minstens tijdens de procedure tot opheffing van de vrijheidsberovende maatregelen.

Verzoeker is eveneens van mening dat de strengheid van een wet gemilderd kan worden in geval van overmacht. Verwijzend naar rechtspraak en rechtsleer, stelt verzoeker dat

overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden, dat slechts in gevallen van 'ontoerekenbare tekortkoming' aanspraak kan gemaakt worden op een situatie van overmacht (verzoeker verwijst naar cassatierechtspraak). Verzoeker vat samen dat hij zich enkel op overmacht kan beroepen wanneer de uitvoering van de verbintenis definitief onmogelijk is geworden en voor zover deze onmogelijkheid niet gepaard gaat met een fout vanwege degene die zich op de overmacht beroept, dat anders gesteld, vooraleer er sprake kan zijn van overmacht er een cumulatieve aanwezigheid van een objectief en subjectief bestanddeel vereist is, dat in casu beide voormelde voorwaarden vervuld zijn. Dat het probleem van gebrek aan paspoorten ligt bij de Congolese staat, dat dit bevestigd wordt door het Consulaat-generaal en de Ambassade, dat de verwerende partij zelf hinder ondervond door dit structureel gebrek nu zij de ambassade van Congo te Brussel om een reisdocument verzocht en dit niet heeft kunnen verkrijgen. Dat verzoeker op geregelde tijdstippen contact opgenomen heeft met deze officiële instanties en dat zelfs op de officiële website en in gezaghebbende kranten wordt aangegeven dat het structureel probleem nog altijd niet van de baan is, dat hij alles heeft gedaan wat binnen zijn capaciteiten mogelijk is en dat de bestreden beslissing aldus kennelijk onredelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker diende een aanvraag in tot verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een burger van de Unie, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, 1ste lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 41, 2de lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. (...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;
2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.
(...)”

Verzoeker van Congolese nationaliteit deed aldus een verblijfsaanvraag in functie van een Belgische onderdaan. De situatie van verzoeker wordt geregeld door het nationale recht en meer specifiek door de artikelen 2; 40bis, §2; 40 ter, 1ste lid en 41, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die geen burger van de Unie is, kan zich slechts beroepen op de voordelige bepaling van artikel 40ter, 1ste lid en artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet indien hij voor de binnenkomst in het Rijk, in toepassing van artikel 41, 2de lid van de Vreemdelingenwet, houder is van het document dat krachtens artikel 2 van deze wet is vereist. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen van deze documenten voorlegt, doch wel een (gehomologeerde) akte van erkenning en een attest van het Consulaat-generaal van Congo te Antwerpen waarin gesteld wordt dat verzoeker heden (op 27 april 2008) geen paspoort kan verkrijgen door ‘rupture de stock’.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat een (gehomologeerde) akte van erkenning niet beantwoordt aan de bij voormeld artikel 2 vereiste documenten.

Verzoeker kan echter wel worden gevolgd waar hij stelt dat hij alles gedaan heeft wat binnen zijn capaciteiten mogelijk was om een reisdocument te verkrijgen en dat de strengheid van de wet gemilderd kan worden in het geval van overmacht. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden. Vooraleer er sprake kan zijn van overmacht is een cumulatieve aanwezigheid van een objectief bestanddeel (een onoverkomelijke gebeurtenis waarop de verzoekende partij geen vat heeft) en een subjectief bestanddeel (de verzoekende partij moet hebben gehandeld zoals een normaal, voorzichtig en redelijk mens, in dezelfde omstandigheden geplaatst) vereist. In casu wordt niet betwist dat verzoeker een attest van het Consulaat-generaal van Congo te Antwerpen heeft neergelegd waarin wordt gesteld dat hij geen paspoort kan verkrijgen. Het probleem van gebrek aan paspoorten ligt bij de Congolese staat. Zowel het Consulaat-generaal, als de ambassade erkennen dat er een gebrek is aan voorraad. Tevens wordt in het attest gesteld dat van zodra er een voorraad is aan verzoeker een identiteitsdocument zal worden afgeleverd. Verzoeker heeft op geregelde tijdstippen contact opgenomen met de officiële instanties. Bij het indienen van zijn verzoekschrift heeft verzoeker nogmaals een attest neergelegd van de Congolese ambassade, d.d. 23 september 2008, waaruit blijkt dat zij nog steeds geen paspoort kan afleveren omwille van een gebrek aan paspoorten. Overmacht werd voldoende aangetoond.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de burgemeester van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem van 19 september 2008 genomen ten aanzien van X houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.